

TEMPLUL LUI DUMNEZEU - p3

LOCUL DE INCHINARE SI FELUL DE INCHINARE

Aș dori să începem citirea Cuvântului din **Deuteronom 12.8**:

„Să nu faceți, dar, cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place...”

Problema pe care fratele Branham a subliniat-o de mai multe ori, problema de care s-au lovit credincioșii de-a lungul timpului este că nu au văzut întotdeauna schimbările timpului. Când Dumnezeu schimba felul de închinare, când El schimba abordarea, apropierea de El, când Dumnezeu schimba ceva, oamenii treceau pe alături și nu vedeau aceasta, deoarece nu realizau că ceea ce aveau în acel timp nu era Absolutul lui Dumnezeu, că mai era ceva ce trebuia să fie descoperit și că acea descoperire cerea ceva diferit de ceea ce aveau ei atunci. Așadar, din cauză că fiecare credea că deține Absolutul, rămâneau la ceea ce aveau, iar când Dumnezeu aducea o altă descoperire, nu mergeau mai departe, ci rămâneau la ceea ce credeau că este descoperirea deplină. Aceasta înseamnă că trebuie să fim foarte atenți, pentru că ceea ce am primit astăzi este descoperirea deplină, dar ca indivizi, adică individual, noi nu am primit încă toată descoperirea. Totul se află în Mesaj și este înregistrat pe casete, iar Dumnezeu continuă să Se dezvăluie.

Noi trebuie să fim foarte atenți și să nu credem că avem totul, fiindcă totul este învelit ca într-un mic pachet, iar când Dumnezeu trebuie să Se dezvăluie pe El însuși, trebuie să mergem în pas cu acea dezvăluire.

Așadar, trebuie să fim foarte atenți, fiindcă aceasta a fost problema și de-a lungul veacurilor.

Moise a spus că atunci când israeliții vor ajunge în țara făgăduită, avea să se schimbe ceva, iar închinarea nu va mai fi ca atunci când fiecare bărbat făcea ceea ce credea că este bine în ochii săi. Vedeți? A existat un timp în care era acceptată acea formă de închinare, dar Moise a spus că va veni un timp în care nu va mai fi primită de Domnul.

Dacă citim mai departe, în versetul 9 scrie:

„...fiindcă n-ați ajuns încă în locul de odihnă și în moștenirea pe care v-o dă Domnul Dumnezeul vostru.

Dar veți trece Iordanul și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul Dumnezeu vostru. El vă va da odihnă, după ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară, și veți locui fără frică.

Atunci va fi un loc, pe care-l va alege Domnul Dumnezeu vostru ca să facă să locuiască Numele Lui acolo.”

Data trecută am învățat care este locul în care își așează El Numele, ce este Numele Său, adică renumele Său, caracteristicile Sale, faima Sa onoarea Sa, Cuvântul Său. Și unde a pus El Cuvântul Său? El L-a pus în Mireasa Sa. Amin!

Așadar, noi știm ce este Numele Său și care este locul Numelui Său. Aleluia!

„Acolo să aduceți tot ce vă poruncesc: arderile voastre de tot, jertfele, zeciuielile, cele dintâi roade și darurile alese pe care le veți face Domnului pentru împlinirea juruințelor voastre.” (v. 11).

Aici, Moise începe să vorbească despre felul de închinare. Ei aduceau închinare Domnului cu primele roade, cu zeciuieli și cu tot felul de jertfe, toate acestea fiind forme și rânduieli de închinare foarte bine așezate.

Așadar, acolo era o trecere de la felul de închinare în care fiecare bărbat aducea o jertfă pentru casa lui, la o formă de închinare în care exista câte o jertfă pentru fărădelege, pentru păcat, adică existau mai multe feluri de jertfe, jertfa zilnică și sărbătorile.

Deci, Moise pune în rânduială felul de închinare, iar omul care voia să se întoarcă înapoi și spunea: „Vreau să fac lucrurile așa cum le-am făcut întotdeauna, cum le-au făcut părinții noștri, cum le-a făcut Avraam”, era greșit. Dacă încerca să se închine Dumnezeului părinților săi așa cum au făcut-o ei, era un fel de închinare greșit, pentru că el trebuia să se închine lui Dumnezeu în felul în care cerea și aștepta El.

Apoi, vedem că atunci când au intrat în țară și au primit un timp de odihnă sub domnia lui Solomon, Solomon a zidit un Templu.

Haideți să mergem împreună în 1 Împărați. Noi am spus de multe ori că Solomon este o preumbrire desăvârșită a lui Hristos. El era fiul lui David, fiul lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu a spus despre el: „Eu îi voi fi tată, iar el îmi va fi fiu.” El era prințul păcii și a devenit împăratul păcii, și a primit de la tatăl său instrucțiunile cu

privire la zidirea Templului. Tatăl său i-a dat instrucțiunile, iar Solomon l-a construit în conformitate cu ceea ce i-a arătat el, ceea ce îl face un tip desăvârșit spre Hristos.

În continuare, vom citi din 1Împărați 3.1-2:

„Solomon s-a încuscrit cu faraon, împăratul Egiptului. A luat de nevastă pe fata lui faraon și a adus-o în cetatea lui David, până și-a isprăvit de zidit casa lui, casa Domnului și zidul dimprejurul Ierusalimului.

Poporul nu aducea jertfe decât pe înălțimi, căci până pe vremea aceasta nu se zidise încă o casă în Numele Domnului.”

După cum vedem, deși poporul intrase în țară, ei aduceau în continuare jertfe pe înălțimi pentru că nu exista o Casă pentru Numele Domnului, dar de îndată ce Solomon a ridicat Casa pentru Numele Său și Dumnezeu a umplut-o cu slava Sa, era greșit să mai mergă pe înălțimi. Înainte de zidirea Templului fusese în ordine, dar după ce acesta a fost terminat, ei trebuiau să mergă la Templu, pentru că Cel care indică felul de închinare este Dumnezeu. Amin!

Noi trebuie să știm la Cine ne închinăm, și știm că ne închinăm la Creator, iar dacă dorim să ne închinăm Lui, trebuie să ne supunem felului în care ne cere El să-l aducem închinare. Amin! Este o problemă gravă pentru că omul dorește să se închine lui Dumnezeu, dar vrea s-o facă în felul său. Însă Dumnezeu nu a acceptat niciodată aceasta.

Astfel, fratele Branham a spus următoarele în mesajul „Înfierea” din 22 mai 1960:

„Am parcurs aceasta miercurea trecută. L-am văzut pe Dumnezeu în Elah Elohim și am arătat că El există prin Sine Însuși. Dar în El exista calitatea de Tată; în El existau diferite attribute precum cea de Salvator și Vindecător. Toate acestea erau în Dumnezeu, iar Dumnezeu exista prin Sine Însuși. Dar fiind Salvator, El era Tată. El nu avea nici un înger, nu avea nimic. Nu exista nimic decât El însuși; El exista prin Sine Însuși. Nu exista nimic altceva decât Dumnezeu.

Dar având în vedere faptul că El era Dumnezeu, înseamnă că trebuia să existe ceva care să l se închine, pentru că El iubea închinarea, și propria Sa Ființă a creat făpturi care să-l aducă închinare.”

Aici, fratele Branham ne spune că El era Dumnezeu care exista prin Sine Însuși sub

formă de Duh, dar ca să fie Dumnezeu și să Se exprime ca Dumnezeu, trebuia să aibă pe cineva care să-I aducă închinare. Astfel, mai întâi a creat îngerii, iar îngerii au fost creați pentru a-I aduce închinare, ca să Se poată arăta ca Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este Cel căruia I se aduce închinare.

Fratele Branham spune că lui Dumnezeu Îi place să primească închinare. Astfel, închinarea a început din dorința lui Dumnezeu, iar pentru aceasta, a creat o oștire cerească ce trebuia să-I aducă închinare Lui. Amin!

În predica „Există o singură cale rânduită de Dumnezeu pentru orice”, el spune:

„Dacă observați, Lucifer face și astăzi exact același lucru pe care l-a făcut la început. Înțelegeți? la început, Lucifer a dorit să-și zidească o împărăție care să fie mai mare și mai frumoasă decât Împărăția lui Mihail, Hristos. Aceea era ambiția lui: să realizeze așa ceva. Și ce a luat el ca s-o zidească? El a luat îngeri căzuți care și-au pierdut primul rang.”

Astfel, noi știm că înainte de a se muta pe pământ, războiul a pornit mai întâi în ceruri. Fratele Branham ne-a spus că Lucifer era mâna dreaptă a lui Dumnezeu, iar dacă observați, Lucifer vine întotdeauna și lucrează prin al doilea: Absalom era lângă David, Iuda era lângă Isus. Deci el vine întotdeauna prin cel care ocupă locul al doilea. Amin! Acolo se afla Lucifer, iar Lucifer a fost creat pentru a Se închina lui Dumnezeu. El era o creație, iar creația a fost creată pentru a-I aduce închinare Creatorului.

Așadar, Lucifer a fost creat ca să aducă închinare Creatorului Său, dar el s-a înălțat prin mândria sa, fiind amăgit de propria sa frumusețe, iar când a făcut aceasta, a dorit să se slăvească pe sine însuși.

Acesta a fost primul război care a avut loc din pricina închinării. Dumnezeu i-a creat pe îngeri ca să-I aducă închinare Lui, dar Lucifer care dorea închinare pentru el însuși, a adunat și a amăgit a treia parte a îngerilor, ca să-i aducă închinare lui și ca să se unească și să lupte împotriva lui Mihail. Acela a fost momentul în care a izbucnit războiul, iar de atunci a continuat și există încă, totul învârtindu-se în jurul închinării.

În mesajul „Dovada învierii Sale”, citim:

„În înțelepciunea marelui Plan de salvare al lui Dumnezeu, în vremurile trecute,

când Dumnezeu l-a creat pe om ca să l se închine Lui, El l-a creat astfel încât să aibă înăuntrul lui dorința de închinare.”

Dumnezeu dorea ca omul să-l aducă închinare și dorea ca îngerii să-l aducă închinare, iar când i-a creat, i-a creat cu dorința de a-l aduce închinare Lui.

Astfel, înțelegem că atât îngerii cât li oamenii au înăuntrul lor dorința de a aduce închinare.

În mesajul „Un tip ciudat”, fratele Branham spune:

„O ființă umană trebuie să se închine, voi trebuie să aduceți închinare la ceva. Așadar, omul trebuie să aducă închinare cuiva.”

Acest lucru este cât se poate de adevărat, deoarece putem vedea că oamenii au în ei un devotament religios pe care îl putem regăsi în diferite forme.

De exemplu, o sută de mii de oameni care ridică mâinile ovaționând ceva pe un stadion, aduc de fapt o închinare. De ce? Pentru că acel lucru este provocat de demoni care știu cum să aducă închinare, deoarece ei au fost creați cu scopul de a aduce închinare.

Așadar, astăzi vedem toate aceste forme prin care se aduce închinare muzicii, starurilor, atleților, etc., iar omul face aceasta pentru că a fost creat cu dorința de a aduce închinare. Ce înseamnă aceasta? Că dacă nu va găsi adevărata formă de închinare, omul va găsi o formă falsă și va slăvi înțelepciunea, educația, divertismentul, etc. Da, el va slăvi ceva pentru că a fost creat să facă aceasta, iar noi vom vedea la ce se închină, dacă vom vedea care este devotamentul său religios. Amin! Pentru ce se consacră el zilnic? Dacă îl vom privi, vom vedea la ce anume se închină, deoarece omul a fost creat să aducă închinare și este uns pentru a aduce această închinare.

Astfel, când înțelegem aceste principii pe care le vedem în Biblie, putem înțelege foarte bine ce se petrece astăzi. De ce? De ce sportul este o industrie care fabrică miliarde de dolari? Putem obține noi ceva din aceasta? ne oferă mâncare, îmbrăcăminte sau altceva? Nu! Cu toate acestea, oamenii investesc în sport o mulțime de bani, făcându-l să fie o industrie multimiliardară. Și nu doar în sport pentru că avem și filme, emisiuni de divertisment, discoteci, staruri de cinema și alte gunoaie în care oamenii investesc o mulțime de bani. Dar unde duc aceste

industrii de miliarde de dolari? Ele nu îmbunătățesc nicidecum viețile noastre, ci fabrică doar locuri de închinare false.

Cum putem aloca milioane de dolari pentru construirea unui stadion, în timp ce niște biserici sărace nu pot să zidească nici măcar o clădire decentă în care să-l aducă închinare lui Dumnezeu? Vedeți, oamenii nu sunt de acord să dea bani pentru așa ceva, dar sunt gata să dea destui bani pentru un auditoriu de o sută cincizeci de mii de locuri. Acestea sunt locuri și spații de închinare, iar oamenii investesc întotdeauna în lucrurile la care se închină, deoarece fratele Branham a spus că zeciuielile și darurile sunt o formă de închinare.

Dar cui ar trebui să-i fim noi devotați? Cuvântului lui Dumnezeu, Creatorului, nicidecum creației, deoarece atunci când oamenii se închină la creație și nu la Creator, ei schimbă Adevărul lui Dumnezeu în minciună.

În Exod 34.14 scrie:

„Să nu te închini înaintea unui alt dumnezeu; căci Domnul se numește gelos, este un Dumnezeu gelos.”

Vă amintiți ce am vorbit despre Numele Său? Numele Său nu este numai „Isus”, ci este Renumele Său, trăsăturile Sale, iar din textul citit vedem că „*Domnul Se numește gelos.*” Aceasta înseamnă că El este un Dumnezeu gelos, iar dacă i-a creat pe îngerii să-l aducă închinare, înseamnă că este gelos în ceea ce privește închinarea. Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu gelos și nu vrea ca noi să ne închinăm Creatorului și creației Sale, ci doar Creatorului.

Astfel, noi trebuie să cugetăm asupra vieții noastre și să ne întrebăm sincer: „Cui îi sunt devotat cu adevărat? În ce îmi investesc timpul și banii mei?” Vedeți? Adevărul este că acolo unde vă consacrați timpul și banii, acolo este și devotamentul vostru religios.

Noi trebuie să-L slujim pe Dumnezeu cu devotament, cu atenție, cu toată inima și cu toată ființa noastră, și să-L dăruim tot timpul și eforturile noastre. Aceasta este ceea ce merită El și pentru aceasta am fost creați.

Dar războiul a izbucnit ca să creeze o diversiune în închinare.

Aș vrea să privim puțin cuvântul „închinare”. Acest cuvânt înseamnă „a te pleca jos”, și nu înseamnă doar „a cânta o cântare” și „a aduce laude”. Lauda este o

formă de închinare, dar în mod literal, „a te închina” înseamnă „a te pleca jos” Noi ne închinăm la ceea ce slujim, la ceea ce ascultăm, și ne plecăm pentru a arăta supunere față de acel ceva. Dacă ne închinăm lui Dumnezeu, noi trebuie să ne plecăm jos în supunere și respect față de El. Amin!

Noi nu ne putem pleca în același timp și înaintea lui Dumnezeu și înaintea unui lucru din lume. Desigur, nu este nimic în neregulă în faptul că muncim, fiindcă trebuie să munci; nu este nimic în neregulă în a avea o casă, în a mânca, a te îmbrăca sau în faptul că petrecem timp cu familia, dar nu trebuie să ne plecăm în fața acestor lucruri, pentru că dacă facem aceasta, vom avea probleme. Amin! Când începem să ne luăm mai multe slujbe pentru a câștiga mai mult, pentru a avea mai mult, începem să ne plecăm în fața acelor lucruri și Îl neglijăm pe El, iar lumea în care trăim este o lume care ne distrage atenția de la ceea ce ar trebui să facem.

Aș vrea să vă citesc un citat mai lung din cartea „Epocile Bisericii”, care întărește ceea ce am spus până acum.:

„Vechii istorici sunt de acord cu Biblia asupra faptului că religia babiloneană nu a fost religia originală a popoarelor timpurii ale pământului. A fost prima care a deviat de la credința originală, dar nu a fost credința originală.

Istorici precum Willkinson și Mallett, au dovedit și au concluzionat din vechile documente că odinioară toate popoarele pământului credeau într-un singur Dumnezeu, suprem, veșnic, nevăzut care a adus toate lucrurile la existență prin Cuvântul gurii Sale, și că acesta era Caracterul Său: iubitor, bun și drept. Dar așa cum Satana pervertește tot ceea ce poate, vedem că el pervertește și inimile și mințile oamenilor ca să respingă Adevărul. El face aceasta pentru că întotdeauna a încercat să obțină închinare ca și cum ar fi Dumnezeu și nu slujitorul și creația lui Dumnezeu.”

Aceasta a fost întotdeauna ținta lui și a încercat să primească închinare ca și cum el ar fi Dumnezeu.

Dacă mergem în Cartea Apocalipsei, putem vedea că Antihristul se va așeza în Templul lui Dumnezeu pentru a primi închinare ca Dumnezeu. Amin!

„El a deviat închinarea de la Dumnezeu, pentru ca în cele din urmă să o poată atrage asupra sa și astfel să fie înălțat.”

Așadar, scopul lui Lucifer era să devieze închinarea de la Dumnezeu, iar dacă face aceasta, o îndreaptă spre el însuși. Acum, în lumina descoperirii, noi putem vedea ce se află în spatele tuturor lucrurilor care ne înconjoară. Astfel, tot ce vedem în Edenul Satanei are scopul de a devia închinarea adevărată de la Creator, la creație, iar dacă închinarea este adusă la creație, este redirecționată spre Satan însuși.

Astăzi, noi putem vedea tactica sa și înțelegem de ce sunt lucrurile așa cum sunt. Satan este întotdeauna prezent pentru a atrage închinarea spre el.

„Cu siguranță, el și-a împlinit dorința de a-și răspândi religia în toată lumea. Acest lucru este adevărat de Dumnezeu în cartea Romanilor, unde scrie:

„fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat.” (Romani 1.21).

Țineți minte că Satan a fost o creație a lui Dumnezeu (fiul zorilor). Așadar, vedem că de acolo de unde a fost răspândit cândva Adevărul printre oameni și toți au ținut acel singur Adevăr, mai târziu a venit o zi când un grup vast s-a întors de la Dumnezeu răspândind o formă satanică de închinare în jurul lumii.

Istoria arată că cei din seminția lui Sem care au stat cu Adevărul neschimbător, au fost în opoziție categorică cu cei din seminția lui Ham care s-au întors de la Adevăr spre minciuna Satanei. Nu avem timp pentru a discuta aceasta, ci a fost doar menționat în introducere, ca să puteți vedea că există două religii și numai două, iar cea falsă s-a răspândit în întreaga lume.”

Ceea ce subliniază fratele Branham aici și este foarte clar pentru noi, este că în lume sunt numai două religii. Să nu credeți că religia musulmană este diferită de religia catolică, de cea hindusă sau de oricare alta, fiindcă în întreaga lume sunt numai două forme de religie. Există numai religia adevărată care-L slăvește pe singurul Dumnezeu adevărat, și forma falsă, credința falsă, care este împărțită în milioane de religii false și aduce închinare diavolului.

Fie că este vorba de catolicism, hinduism, metodism, de un fanatism sportiv, sau de orice altceva, toate aduc închinare aceluiași dumnezeu fals care este dumnezeul acestui veac rău.

Să țineți deci minte că sunt numai două forme de închinare!

„Monoteismul a devenit politeism în Babilon. În cetatea aceea, minciuna Satanei și tainele ei s-au ridicat împotriva Adevărului lui Dumnezeu și a tainelor lui Dumnezeu, iar Satan a devenit cu adevărat dumnezeul acestei lumi, atrăgând închinare de la cei pe care i-a înșelat, făcându-i să creadă că el este Domnul.”

Cei care urmează aceste forme de închinare false, cred că-L slăvesc cu adevărat pe Domnul, dar adevărul este că au fost înșelați, iar prin faptul că au fost înșelați să creadă o minciună, se închină lui Satan.

Nu este de mirare că Isus a spus în Matei 15.7-9:

„Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis:

„Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.

Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești.”

Fratele Branham ne-a spus că Ierusalimul era cea mai sfântă cetate, iar Israelul era cel mai sfânt popor, poporul pus deoparte pentru Dumnezeu, locul ales de Dumnezeu să-Și pună Numele acolo, poporul care Îi aducea închinare lui Dumnezeu printr-o rânduială dată de El prin Moise. Amin! Dar ei au schimbat rânduiala dată de El și au adăugat propria lor înțelegere la ceea ce le spusese Moise. Dar când au adăugat propria lor înțelegere sau raționament, când au scos ceva de la forma de închinare dată de El, când au făcut cea mai mică modificare, au început să se închine în van. Desigur, ei au continuat să se închine lui Dumnezeu, dar fără nici un rost pentru că El nu le mai primea închinarea.

Trebuie spus că atunci când se aduce închinare există două părți: Închinarea trebuie să fie dată și trebuie să fie împlinită. Amin!

Noi putem să ne închinăm lui Dumnezeu, dar întrebarea care se pune este: primește El închinarea noastră? Spun aceasta, pentru că Dumnezeu ne-a arătat foarte clar în Scripturi, că El a acceptat jertfa lui Abel, dar a respins jertfa lui Cain. De ce? Pentru că Abel a venit așa cum a cerut El, adică prin descoperire, pe când Cain nu a venit așa. Astfel, Dumnezeu a acceptat numai jertfa lui Abel.

Fratele Branham a spus că și Cain a adus închinare aceluiași Dumnezeu și a avut

aceeași dorință de închinare. Cain era la fel de sincer ca și Abel, dar problema era că el a luat forma de închinare a lui Lucifer. Astfel, l-a adus închinare lui Dumnezeu potrivit propriei sale înțelegeri, ceea ce a făcut ca toată închinarea lui să fie în van și după cum știm, nu i-a făcut nici un bine.

Ce înseamnă aceasta? Că astăzi, noi am putea aduce închinare, am putea fi cât se poate de atenți cu plata zeciuieiilor, am putea să facem lucrări misionare, să venim la biserică în fiecare duminică, să facem tot ce știm că este bine, și cu toate acestea să ne închinăm lui Dumnezeu în van, pentru că nu-l aducem închinare conform Cuvântului Său. Amin!

Fratele Branham a spus că milioane de oameni îi aduc închinare diavolului și nici măcar nu știu aceasta. Ei i se închină Satanei, pentru că o fac prin minciună.

Noi nu-l putem aduce închinare lui Dumnezeu prin minciună, ci numai prin descoperire.

Fratele Branham spune următoarele în predica „Edenul Satanei”:

„Dumnezeul acestei lumi de astăzi, persoana la care se închină lumea de azi este Satan. Oamenii nu știu că i se închină lui, dar este Satan care se întruchipează ca biserică. Vedeți? Ca biserică. Ei se închină Satanei crezând că Se închină lui Dumnezeu, prin biserică, dar acesta este felul în care a făcut Satana aceasta.”

Așadar, Satan a pătruns înăuntru, iar astăzi primește tot felul de închinări, de la tot felul de oameni. Dar acolo există o rămășiță, sunt câțiva care l se închină Creatorului original, pentru că ei au găsit Cuvântul original. Amintiți-vă că atunci când Moise a dat instrucțiuni cu privire la închinare, el a fost foarte clar cu privire la felul în care trebuiau să-l aducă închinare lui Dumnezeu. El a spus:

„Voi trebuie să-l aduceți închinare astfel: în fiecare dimineață și în fiecare seară, trebuie să jertfiți un miel. Acest lucru trebuie făcut de leviți care trebuie să se îmbrace așa și așa, iar marele preot trebuie să se îmbrace așa și să facă așa.”

Totul era foarte bine pus la punct, pentru că Dumnezeu încerca să descopere întotdeauna ceva în închinare. Ei trebuiau să se apropie de Dumnezeu într-un fel foarte precis. Nici un om nu putea să ia sânge și să intre în Sfânta Sfintelor spunând: „Voi merge acolo pentru că Dumnezeu mă iubește și pot face aceasta!” Vedeți? Dacă ar fi făcut aceasta, ar fi fost lovit cu moartea, deoarece a te închina

lui Dumnezeu înseamnă a te pleca jos, iar a te pleca jos înseamnă a te supune voii Sale, căii Sale, iar dacă El spune: „Trebuie să faceți așa!”, închinătorul adevărat va zice: „Amin, așa voi face!” Aceasta este închinarea adevărată.

Închinarea falsă este orice fel de deviere de la aceasta, dar închinarea adevărată înseamnă „a te pleca jos înaintea lui Dumnezeu, a deveni umil, smerit, respectuos și supus lui Dumnezeu.” Dacă Dumnezeu spune: „Trebuie să faci aceasta!” atunci aceasta trebuie să faci.

De ce? Nu înțeleg de ce, dar o fac.

„De ce numai marele preot putea intra înăuntru?”

„Nu știu.”

„Nu crezi că este absurd așa ceva?”

„Nu! Dimpotrivă, cred că este minunat!”

„Bine, dar nici măcar nu înțelegi de ce faci ceea ce faci! De ce trebuie să aduci un miel?”

„Nu știu, dar îl aduc pentru că El a spus că trebuie să aduc un miel.”

„Dar nu crezi că ar trebui să știi, să fii mai informat?”

„Dacă mă plec înaintea Lui, nu am nevoie să fiu mai informat!”

De ce nu aveau nevoie să fie mai informați? Pentru că Îi aduceau închinare lui Dumnezeu în conformitate cu ceea ce le spusese profetul să facă. Când profetul lui Dumnezeu le-a spus:

„Trebuie să-l aduceți închinare altfel! Aceasta este rânduiala, aceasta este preoția, felul de închinare plăcut Lui. Dacă ați făcut acest fel de păcat, trebuie să aduceți acest fel de jertfă, iar dacă ați făcut altfel de păcat, trebuie să aduceți altfel de jertfă.”

De ce trebuiau să fie două feluri diferite de jertfe? Nu știu, dar știu că în felul acesta Îi aduc o închinare plăcută Lui. Aceasta este adevărata închinare. Dacă încercăm să venim noi cu ceva sau să ne dăm seama de adevărata cale a lui Dumnezeu, nu este adevărata închinare. Adevărata închinare înseamnă să ne

plecăm jos.

„Oare de ce a spus fratele Branham cutare sau cutare lucru?”

Nu știu de ce a spus, dar cred că este minunat pentru că noi ne închinăm lui Dumnezeu potrivit descoperirii pe care i-a dat-o unui profet, la fel cum s-a închinat Israelul în pustie, potrivit felului în care le-a spus profetul s-o facă.

După ce au trecut Iordanul și au intrat în țara făgăduită, nici un om nu putea să aducă închinare după propria sa dorință sau după cum credea el că este corect.

Frați și surori, noi am trecut Iordanul și suntem pe punctul să ne așezăm în Țară, de aceea nu mai facem nimic după propria noastră gândire, ci potrivit cu ceea ce ne-a spus profetul.

Cum trebuie să se comporte un frate, o soră, o familie? Ce este aceasta?

Este închinarea, pentru că „a te închina” înseamnă „a te pleca”. Slăvit să fie Domnul!

Diavolul a încercat întotdeauna să pervertească închinarea. Astfel, el încearcă să ne facă să zicem: „Oare nu ar trebui să ne dăm noi seama cum ar trebui s-o facem? Oare nu ar trebui să întrebăm pe cineva, sau haideți să vedem ce fac ceilalți!”

Aceasta este numai tactica lui, pentru că încearcă să devieze închinarea de la Dumnezeu, deoarece Dumnezeu acceptă numai închinarea adusă conform Cuvântului Său descoperit.

Înainte ca Israelul să treacă Iordanul în țara făgăduită, El a acceptat închinarea oriunde, dar după ce Solomon a construit Templul și l-a închinat Lui, Dumnezeu a acceptat numai închinarea adusă acolo. Amin! Cu alte cuvinte, ei se închinau lui Dumnezeu în conformitate cu descoperirea zilei lor.

Acesta este singurul fel în care ne putem închina și noi lui Dumnezeu: în conformitate cu descoperirea zilei noastre. Slăvit să fie Domnul!

În mesajul „Locul ales de Dumnezeu pentru închinare”, fratele Branham a spus:

„Desigur, dacă Dumnezeu așteaptă ca oamenii să fie desăvârșiți, așa cum a spus Isus: „Fiți dar desăvârșiți, așa cum Tatăl vostru din ceruri este desăvârșit”, trebuie

să existe o pregătire undeva, iar El a spus: „Eu voi alege Locul în care să Mi se închine oamenii și nu-i voi întâlni în nici un alt loc.”

Înseamnă că trebuie să existe Locul acela, iar noi trebuie să-L căutăm. Aflați unde este, apoi mergeți acolo! Eu cred că atunci când găsim Locul acela, trebuie să mergem acolo repede și să lăsăm alte lucruri deoparte.

Amintiți-vă că Isus a spus în textul pe care l-am citit, că atunci tradiția omului este în van, de aceea nu ar trebui să ne jucăm cu aceasta. Undeva, trebuie să fie un Loc pe care El L-a rânduit pentru noi, în care putem veni și unde închinarea noastră este primită.

Acum, țineți minte că înafara aceluia Loc ales, închinarea voastră este tot degeaba, indiferent cât sunteți de sinceri sau de fundamentalști.”

Acesta este motivul pentru care nu putem să ne bazăm pe emoțiile sau pe sentimentele noastre atunci când venim să-I aducem închinare lui Dumnezeu. Noi putem să fim afectuoși și să-I aducem închinare plini de emoții, dar nu putem să ne lăsăm înșelați de faptul că dacă plângem, dacă ridicăm mâinile sau dacă strigăm, suntem închinători adevărați, deoarece un închinător adevărat este numai cel care se închină în Duh și Adevăr.

Așadar, putem să-I aducem închinare plini de sentimente, emoții și lacrimi, să simțim că ne iese inima afară din piept, putem avea fiori când prezența Sa vine jos, și cu toate acestea să nu ne închinăm în Duh și Adevăr. Înseamnă că în timpul unui serviciu, nu ne putem baza pe felul în care ne simțim, deși trebuie să avem numite simțăminte în prezența Sa, fiindcă nu aceasta este calea de a cântări dacă închinarea noastră a fost acceptată sau nu de El. Închinarea noastră este acceptată de Dumnezeu numai dacă se bazează pe Cuvântul Său, iar dacă venim conform Cuvântului Său știm, fără să avem vreo senzație, că închinarea noastră este primită. Amin!

Adevărul este că sunt o mulțime de locuri în care putem merge și să ne simțim extraordinar, și cu toate acestea să fim amăgiți, deși credem că închinarea noastră este primită doar pentru că spunem că simțim prezența Sa. Amin! Ploaia cade și peste cei dreپți și peste cei nedreپți; ea cade atât peste grâu, cât și peste neghină, iar faptul că Ploaia cade, înseamnă că Duhul Sfânt cade, adică ungera Duhului Sfânt cade peste o mulțime sau într-un loc, dar nu trebuie să ne lăsăm înșelați de aceasta, ci trebuie să găsim Calea și Locul dat de Dumnezeu pentru

Închinare, acestea fiind în conformitate cu Cuvântul descoperit pentru ziua noastră. Aleluia! Slăvit să fie Domnul!

Închinarea la Baal nu ar fi fost acceptată dacă nu ar fi existat vreun fel de senzație care a mers odată cu ea, și noi știm că întotdeauna lupta cea mai mare în Israel, a fost lupta împotriva religiei amestecate. Fiecare profet care a venit, a luptat împotriva ei: Moise s-a luptat cu ea, Ilie s-a luptat cu ea și toți credincioșii adevărați s-au luptat cu ea.

Când a venit Ilie, el i-a spus poporului: „De ce șovăiți între două păreri? Voi sunteți prinși între două opinii! Dacă Dumnezeu este Dumnezeu, slujiți-L, iar dacă Baal este dumnezeu, slujiți-l pe el!”

Israelul a fost în mod constant între două păreri, deoarece voiau să aducă închinare și lui Dumnezeu și la alți dumnezei, dar Ilie le-a spus clar: „Voi nu puteți să vă închinați și la Dumnezeu și la Baal, ci trebuie să fie ori Unul, ori celălalt!” Adevărul este că închinarea la Baal nu ar fi prins niciodată rădăcini dacă nu ar fi existat anumite beneficii atașate de ea. Trebuie să fi fost plăcută într-un fel, să fi fost însoțită de ceva senzații, sau poate a fost și ceva supranatural în ea. Spun aceasta pentru că unele scrieri păgâne pretind că a fost însoțită de supranatural.

Pe plan firesc pot exista tot felul de senzații, de emoții și de sentimente, iar pe plan duhovnicesc poate exista entuziasm, dar toate acestea pot fi respinse sută la sută de Dumnezeu. Astfel, putem merge la un serviciu religios în care se predică o doctrină falsă, dar cel care o predică a învățat atât de bine cum să-i acapareze pe oameni, încât aceștia se ridică în picioare și strigă fiind cuprinși de un entuziasm arzător, fără să știe că Dumnezeu nu le primește închinarea. Tot serviciul lor de închinare, de predicare, este zadarnic pentru că nu este primit de Dumnezeu. Dar vedeți, doctrina falsă caută să-i acapareze întotdeauna pe oameni prin emoții, mărturii și senzații, iar ei cred că acela este un semn prin care Dumnezeu le arată că este mulțumit de închinarea lor și că a primit-o.

Așadar, nu acesta este semnul că Dumnezeu este mulțumit de închinarea noastră. Dar care este semnul că Dumnezeu a primit închinarea noastră? Faptul că ne apropiem de El conform Cuvântului Său. Am auzit noi Cuvântul în timpul serviciului divin? Îl credem cu adevărat și dorim să-L aplicăm în viețile noastre? Atunci, aceea este închinarea adevărată care primește trecere înaintea lui Dumnezeu. Amin!

Este însă posibil să strigăm și să ne plimbăm într-o parte și-n alta, dar să nu auzim

Cuvântul lui Dumnezeu, să nu fim atinși de El și nici să nu acționăm în conformitate cu El, iar atunci totul este zadarnic.

Mie îmi plac serviciile în care simțim entuziasm, îmi place să simt prezența Sa, îmi place când Duhul lui Dumnezeu Se mișcă și avem un răspuns din partea Lui, dar noi trebuie să fim atenți la Cuvânt, pentru că fratele Branham ne-a adus la cunoștință toate mișcările false. Noi nu ne bazăm pe înțelegerea noastră, nici pe ceea ce spune cineva, ci ne bazăm numai și numai pe Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu. Singurul lucru pe care putem sta astăzi, este Cuvântul descoperit pentru ziua noastră. Slăvit să fie Domnul!

Unii spun: „Eu cred Biblia și stau numai pe Ea!” Eu sunt de acord cu aceasta pentru că și eu stau numai pe Biblie, dar pe ce descoperire a Bibliei stăm noi, pentru că există o mulțime de interpretări doctrinare care spun că stau pe această Biblie?

Așadar, nu ajunge să spunem: „Eu stau pe Biblie și numai pe Biblie!” Nu este de ajuns, pentru că ne întrebăm dacă ei iau propria lor interpretare a Bibliei sau iau cu adevărat ceea ce spune Biblia?

Întrebarea care se ridică este: Pe care interpretare a Bibliei stăm noi? Pe ce descoperire stăm noi, pentru că singura descoperire adevărată este cea care vine pe calea rânduită de Dumnezeu, iar această cale este dată ca să aducă la împlinire lucrurile făgăduite. Și cine ne tălmăcește Scripturile? Profetul lui Dumnezeu. Cei care tălmăcesc Cuvântul lui Dumnezeu sunt profeții. Aceasta este ceea ce ne-a spus fratele Branham și aceasta este ceea ce spun Scripturile.

Astfel, dacă afirmăm că stăm pe Scriptură, trebuie să ne asigurăm că stăm pe tălmăcirea corectă a Ei, deoarece mulți oameni stau pe interpretarea catolică, metodistă, baptistă etc., și vor merge în iad. Singura cale sigură este să stăm cu acest Cuvânt așa cum ni l-a descoperit Dumnezeu prin profetul Său; este să stăm cu Cuvântul descoperit pentru ziua de azi. Amin!

Acesta este Adevărul și aceasta este singura cale de a avea forma de închinare acceptată de Dumnezeu.

În predica „Dar de la început nu a fost așa”, din anul 1959, fratele Branham spune:

„Isus i-a întâlnit pe oamenii aceia în ziua Sa și le-a zis: „Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățăături care nu sunt decât niște porunci omenești.” (Marcu 7.7).

Cineva a spus: „Frate Branham, dacă Îl slăvești pe Dumnezeu cu adevărat, El va accepta cu siguranță aceasta.” El nu l-a acceptat pe Cain, deși l-a adus închinare la fel de respectuos ca și Abel. Cain a ridicat un altar, a adus o jertfă, a adus închinare, a ridicat o biserică, și-a adus darurile și toate celelalte lucruri, a fost la fel de religios ca și Abel, dar nu a venit așa cum trebuia să vină.

Vedeți? Dumnezeu are o cale, iar noi trebuie s-o urmăm așa cum spune El. Această cale este Biblia. Nu cărțile cu dogme și crezuri, ci doar Biblia. Dacă ceva este contrar acestui Cuvânt, nu o cred, dar dacă este conform Cuvântului, spun: „Amin!”

În predica „Locul ales de Dumnezeu pentru închinare, scrie:

„Noi trebuie să păstrăm acel singur Loc de închinare, care este Isus Hristos Cuvântul, Același ieri, azi și în veci. Amin! În ordine. Țineți minte că nu există nici un alt loc de întâlnire pentru închinare, nici măcar unul singur, ci doar Cel ales de Dumnezeu.”

Isus Hristos era Cuvântul, Cuvântul descoperit sau manifestat pentru acea zi, și tot El este Cuvântul descoperit pentru ziua noastră. Aceasta este Isus Hristos: Cuvântul descoperit.

Poate ziceți: „Noe a construit o arcă, iar arca aceea este Cuvântul.” Este aceasta Cuvântul descoperit pentru ziua noastră? Aceasta a fost o parte din Cuvânt, dar nu Cuvântul pentru ziua noastră.

„Bine”, ziceți voi, „dar Moise i-a condus afară din Egipt! Acesta este Cuvântul!”

Este adevărat, dar este acesta Cuvântul descoperit pentru ziua de astăzi? Nu, nu este, dar putem spune că Mesajul orei este Isus Hristos, Cuvântul descoperit pentru ziua de astăzi.

Așadar, există o singură formă sau un singur Loc de închinare acceptat de Dumnezeu, iar acesta este Isus Hristos. Cum ajungem noi în Isus Hristos? „Printr-un singur Duh am fost botezați într-un singur trup”, ceea ce înseamnă că singura cale dată pentru închinare este în Isus Hristos, Cuvântul. Astfel, noi nu putem aduce închinare în afară de Isus Hristos, ci numai și numai în Isus Hristos, fiindcă El este Locul ales pentru închinare. Aleluia!

„Eu în voi și voi în Mine!” Amin!

În Psalmul 29.2 scrie:

„Dați Domnului slava cuvenită Numelui Lui!

Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte!”

Această propoziție: *„Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte!”*, este repetată de mai multe ori în Scriptură. (În limba engleză scrie: *„Închinați-vă Domnului în frumusețea sfințeniei!”*).

Aș vrea să vorbesc puțin despre aceasta.

Cuvântul „frumusețe, podoabă” înseamnă „adorare sau slavă”. Aceasta înseamnă că noi îi aducem închinare în adorarea sfințeniei. Cuvântul „sfințenie, sfânt” înseamnă „pus deoparte, separat, sacru”.

Astfel, această propoziție se poate citi: „Închinați-vă Domnului în adorarea punerii deoparte, a separării.”

Noi nu ne închinăm lui Dumnezeu prin amestecare, nu aceasta este adevărata închinare; adevărata închinare este închinarea în sfințenie, aceasta însemnând că ești pus deoparte, separat. De ce ești separat? De lume. Și pus deoparte pentru ce? Pus deoparte pentru El și numai pentru El, iar El este Cuvântul descoperit.

Am înțeles? Cine vrea să se închine Domnului, s-o facă în frumusețea sfințeniei, ceea ce înseamnă că trebuie să fim separați de orice părere omenească, separați de plăcerile lumești, separați de tot și puși deoparte pentru Cuvântul Său. Care Cuvânt? Un pic de aici și un pic de dincolo? Nu. Noi trebuie să luăm tot Cuvântul descoperit pentru ziua noastră. Noi trebuie să fim puși deoparte pentru Mesajul orei. Acesta este felul în care ne închinăm noi, Domnului; aceasta este frumusețea sfințeniei.

Așadar, dacă dorim să ne închinăm lui Dumnezeu în frumusețea sfințeniei, trebuie să I ne închinăm în Cuvântul descoperit al zilei de azi. Acesta este Mesajul care ne separă și ne pune deoparte; aceasta este frumusețea noastră.

Deci, eu vreau să-I aduc închinare în frumusețea sfințeniei.

În predica „Unșii din timpul sfârșitului”, profetul lui Dumnezeu a spus:

Poate ziceți: „Fie că suntem metodiști, baptiști, pentecostali, presbiterieni sau

altceva, suntem cu toții la fel.”

Nu, noi nu suntem la fel! Voi sunteți un popor separat, sfânt pentru Domnul, închinat Cuvântului și Duhului lui Dumnezeu, pentru a aduce roadele făgăduinței Sale pentru această zi. Voi nu sunteți dintre ei! Știu că ceea ce spus este dur, însă acesta este Adevărul. Închinat pentru o slujbă în aceste zile din urmă! „Leșiți afară din mijlocul lor!”

Câți dintre voi ați auzit acel strigăt? Leșiți afară din mijlocul lor, separați-vă de ei, pentru că aceasta este sfințirea! Sfințirea nu este numai ceea ce purtați voi; aceasta face parte din sfințire, dar „a te sfinți” înseamnă „a fi pus deoparte, a fi separat.”

În Ioan 4, avem discuția dintre Isus și femeia de la fântână, iar în versetul 21, scrie:

„Femeie”, i-a zis Isus, „crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim.”

Este uimitor că atunci când a întâlnit-o pe femeie, Isus a început să descopere unele lucruri din viața ei, iar când a făcut aceasta, femeia l-a recunoscut și a spus ce va face Mesia când va veni. Când a înțeles cu cine vorbea, prima întrebare pe care l-a pus-o Domnului, a fost în legătură cu închinarea, deoarece în inima unui credincios este dorința de a se închina lui Dumnezeu. Vedeți? Aceasta este ceea ce a vrut să știe ea: „Cum trebuie să aduc închinare? Părinții noștri spun că trebuie să ne închinăm pe muntele acesta, iar evreii spun că trebuie să ne închinăm la Ierusalim, dar Tu spui că nu trebuie s-o facem nici în Ierusalim, nici pe muntele acesta.

Ce i-a spus Isus?

„Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mântuirea vine de la iudei.

Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” (v. 22-23).

„Închinătorii adevărați”. Aici Isus făcea deja o deosebire între închinarea adevărată și închinarea falsă, între închinătorii adevărați și cei falși, deoarece fariseii care s-au ridicat împotriva Lui erau închinători falși. Adevărul este că nimeni nu putea nega în ceasul acela că ei erau închinători. Este adevărat? Voi puteți vedea

aceasta, deoarece Biblia spune că ei făceau rugăciuni lungi în sinagogi și împlineau ceea ce era rânduit de Lege. Astfel, toată lumea putea vedea că ei erau închinători.

Totuși, când s-a uitat la ei, Isus le-a spus: „*Voi faceți lucrările Tatălui vostru, diavolul.*” Ce le spunea prin aceasta? El le spunea: „Voi sunteți niște închinători falși.”

Înseamnă că trebuia să le spună ce înseamnă să fii un închinător adevărat. Și El a zis:

„Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” (v. 23).

„Fiindcă astfel de închinători dorește Tatăl.”

Vreți să spuneți că Dumnezeu dorește ceva? Există ceva ce dorește Tatăl nostru? Ce a dorit El la început, atunci când era „Cel ce există prin Sine Însuși”? Când nici nu Se numea încă Dumnezeu, pentru că era singur și toate atributele Sale erau în Sine Însuși? Atunci El a dorit să fie cineva care să-I aducă închinare, iar pentru aceasta i-a creat pe îngerii. Vedeți? El dorea să I Se aducă închinare. Astfel, crearea îngerilor împlinea o dorință a Sa, iar când ei s-au întors spre El și au început să I Se închine, aceasta era ceea ce Și-a dorit El; când ei au început să meargă în jurul scaunului Său de domnie și să strige: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!*”, aceasta era ceea ce dorea El. Vedeți? Ei făceau totul conform dorinței Sale.

Acum, El dorește ca omul să-I aducă închinare, dar închinătorii adevărați, cei care I Se închină Tatălui cu adevărat, sunt cei care se închină în Duh și Adevăr, pentru că aceasta dorește Tatăl.

Tatăl nu caută pe cineva care să vină duminica la biserică, să-și ridice mâinile, să trăiască niște emoții și apoi să plece. Nu aceasta este ceea ce caută El, pentru că acesta nu este închinare. El nu caută pe cineva plin de devotament religios, care vine când sunt deschise ușile și spune: „Amin!”, iar după aceea pleacă. Nu aceasta caută Dumnezeu, ci El caută un închinător adevărat, care să I se închine în Duh și Adevăr.

Dumnezeu caută aceasta, dorește aceasta și merită aceasta!

Dacă aceasta este ceea ce dorește Tatăl meu, voi face aceasta: Îi voi aduce

Închinare în Duh și Adevăr. Când voi vedea Adevărul, mă voi închina Lui, în Adevăr; când trebuie să fiu corectat de Cuvânt, voi spune: „Mă las corectat de Cuvânt”, pentru că aceasta este adevărata închinare: să te pleci la pământ în conformitate cu Adevărul, iar când sunt corectat de Cuvânt, trebuie să răspund: „Doamne, iartă-mă și îngăduie să mă apropii de Tine în ascultare deplină de Cuvântul Tău!” Acesta este un închinător adevărat! Aceasta este închinarea adevărată, originală, aceasta este ceea ce caută Tatăl nostru; El dorește această închinare, aceasta este ceea ce-I place. Slăvit să fie Domnul!

Noi spunem: „Doamne, arată-ne Cuvântul Tău, dă-ne o descoperire mai mare pentru că dorința mea este să fiu un închinător adevărat. Dacă greșesc, corectează-mă, pentru că doresc să fiu un închinător adevărat.” Aleluia!

În predica „Arată-ne pe Tatăl”, fratele Branham a spus:

„Isus i-a spus femeii de la fântână: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mântuirea vine de la iudei.” (Ioan 4.22).

Dar închinarea nu este totul, fiindcă există o cale rânduită pentru închinare. Știați aceasta? Vedeți? Există o cale pentru a aduce închinare, există o cale corectă de a aduce închinare și o cale greșită. Eu nu încerc să vă spun în ce fel să vă închinați, dar vă spun: există o cale pe care trebuie să vă apropiați de Dumnezeu, iar dacă nu veniți pe acea cale dată, cu siguranță nu-L veți putea găsi pe Dumnezeu.”

Așadar, noi avem o cale dată de El, iar dacă nu venim pe această cale dată, nu-L vom putea găsi pe Dumnezeu. Dar dacă venim pe calea dată de El, nu va trebui să-L căutăm pe Dumnezeu, pentru că ne caută El pe noi, pe cei care dorim să-l aducem închinare în felul acesta. Noi nu trebuie să alergăm să-L găsim, nu trebuie să-L căutăm pretutindeni, deoarece dacă venim în supunere față de Cuvântul Său descoperit, ne va căuta El. Aleluia!

De îndată ce am găsit descoperirea Cuvântului pentru ziua noastră, noi trebuie să ne plecăm înaintea acestei descoperiri și El ne va căuta, pentru că El caută astfel de închinători. Va veni El la mine? Da. Mă va căuta El? Da, pentru că aceasta este ceea ce dorește El. De aceea am fost creați și aceasta este ținta noastră.

În predica „O biserică înșelată de lume”, din anul 1959, fratele Branham a spus:

„...Dumnezeu poate să păstreze pe oricine și să folosească pe oricine Îl va urma,

deoarece este lucrarea Sa. Dar când ne îndepărtăm de El, nu ne mai poate folosi.

Când umblăm cu credincioșie conform poruncilor Sale, când stăm în paginile Bibliei și aducem închinare prin Cuvântul scris...”

Afară există o mulțime de forme care se numesc închinări creștine, dar ne amărăsc inima pentru că ele nu aduc deloc închinare lui Dumnezeu, ci sunt o închinare falsă. Dar închinarea adevărată este prin Cuvântul scris. De aceea, închinarea adevărată nu sunt cele treizeci de minute pe care le avem înaintea de a aduce Cuvântul, ci este o trăire zilnică în supunere față de Cuvânt. Aceasta este închinarea adevărată, iar Tatăl caută astfel de închinători ca să-l aducă închinare. El îi caută. Amin!

„...când ne închinăm Lui în Duhul și în Adevărul Cuvântului, Dumnezeu poate folosi orice individ. Dar când el ia o idee pentru a se întoarce și a merge după altceva, nu mai poate fi folosit de Dumnezeu.”

În mesajul „Singurul loc ales de Dumnezeu pentru închinare”, fratele Branham a spus:

„...Locul pe care L-am ales Eu ca să-Mi pun Numele, de aceea nu-Mi veți aduce închinare în nici un alt loc, ci numai în locul în care Îmi voi pune Eu Numele. Atunci vă voi primi și veți fi familia Mea.”

Familia lui Dumnezeu ascultă rânduiala Tatălui acelei familii, iar El este Prințul păcii, Dumnezeul cel Atotputernic, Părintele veșnicilor, iar stăpânirea și Împărăția Sa nu va avea sfârșit și domnia va fi pe umerii Lui.” El este Stăpân, Împărat, Emanuel, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Prințul păcii, Dumnezeul cel Atotputernic, părintele veșnicilor și fiecare dintre copiii Săi ascultă fiecare Cuvânt, pentru că ei sunt parte din El.”

Acesta este Adevărul.

Acum vom merge în Daniel 12 și vom începe citirea de la versetul 8:

„Eu am auzit, dar n-am înțeles; și am zis: „Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?”

El a răspuns: „Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului.” (v. 8-9).

Ceea ce a văzut Daniel aici este Cartea Răscumpărării, Cartea pecetluită cu șapte Peceți care avea să rămână pecetluită până la vremea sfârșitului. Noi am ajuns la vremea sfârșitului deoarece Pecețile acestei Cărți au fost rupte. Vedeți, Daniel se uita la această Carte, dar i s-a spus că lucrurile din ea privesc vremurile de sfârșit, iar atunci:

„Mulți vor fi curățați, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.” (v. 10).

În limba engleză, acest verset a fost tradus astfel:

„Mulți vor fi curățați, albiți și încercați.”

El vorbea aici despre ziua în care trăim noi, și a spus că aceste lucruri vor rămâne ascunse și pecetluite până în vremea sfârșitului. Apoi, a adus o profeție în care a spus:

„Mulți vor fi curățați, albiți și încercați.”

Cuvântul „încercat” înseamnă „testat”. Dar ce anume îi albește pe ai Săi?

Să mergem împreună în Efeseni 5.25-26:

„Bărbăților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea,

ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt...”

Ați înțeles ce înseamnă „a fi albit”? „A fi albit” înseamnă „a fi spălat cu apa Cuvântului.” Care este scopul spălării pentru înălbire prin Apa Cuvântului?

Să citim versetul 27:

„ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.”

Așadar, scopul Cuvântului este să ne spele pentru ca Isus Hristos să aibă o Mireasă fără pată, fără zbârcitură sau fără vreun cusur.

De aceea scrie în Daniel că „*Mulți vor fi curățați, albiți și încercați.”*, pentru că Mireasa Sa nu va avea nici un cusur.

Mireasa trebuie să fie încercată? Da. Și ce o va încerca? Același Cuvânt care a spălat-o. Amin! Deci, noi trebuie să stăm la spălarea cu Apa Cuvântului, să fim testați de către Cuvânt. Vei sta cu acest Cuvânt sau vei ieși afară de sub El? Noi toți vom fi încercați, iar Daniel a spus: *„Mulți vor fi curățați, albiți și încercați.”*

Câți dintre noi am fost curățați, albiți și lămuriiți? Amin! Și încă mai suntem încercați. Această Apă ne spală, ne curăță, dar ne și încearcă dacă vom sta cu Cuvântul sau ne vom abate de la El, deoarece închinarea adevărată se pleacă la pământ.

Dacă ascultăm Mesajul, iar fratele Branham aduce ceva care ne calcă pe cele cinci degete de la picioare, închinarea adevărată se pleacă jos. Ce facem când el predică ceva, iar acel lucru ne țintește? Ne supărăm și ne înfuriem? Spunem: „Cu ce drept spune aceasta? De ce a spus aceasta?” Vedeți? Închinarea adevărată se pleacă jos.

Cuvântul spune:

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința!” (Evrei 13.7).

Aceasta este Biblia. Închinarea adevărată se va pleca jos, dar închinarea falsă va spune: „Nu știi, aceasta este opinia lui.”

Verificați aceasta cu Cuvântul, cu Mesajul, iar dacă se aliniază cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu Mesajul orei, plecați-vă înaintea Cuvântului, fiindcă Acesta este Cuvântul care ne încearcă. El nu numai că ne spală și ne curăță, ci ne și încearcă, pentru că El ne vede petele și cusururile.

Acum haideți să mergem în Apocalipsa 10.

Este ușor să venim la biserică, dar este greu să fii un închinător adevărat. Este ușor să fii un închinător fals, dar este greu să fii un închinător adevărat. Există o cale largă, aceasta fiind calea ușoară, dar există și o cale îngustă, care este calea grea.

În Apocalipsa 10.8-10 scrie:

„Și glasul pe care-l auzisem din cer mi-a vorbit din nou și mi-a zis: „Du-te de ia

cărticica deschisă din mâna îngerului care stă în picioare pe mare și pe pământ!

M-am dus la înger și i-am cerut să-mi dea cărticica. „Ia-o”, mi-a zis el, „și mănânc-o; ea îți va amări pânțele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.”

Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; în gura mea a fost dulce ca mierea, dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pânțele de amărăciune.”

Amin! Este ușor să ne bucurăm de ceea ce se predică. Când luăm Cuvântul lui Dumnezeu, când luăm Cartea Răscumpărării și o mâncăm, gura noastră este dulce ca mierea. Este minunat să ascultăm casetele când este adus Cuvântul, dar când vine timpul să-L digerăm, să devenim una cu El, să-L trăim, pântecul ne devine amar. Dintr-o dată, ceea ce a fost minunat, devine amar.

Cum este posibil ca ceva atât de minunat, atât de frumos, să devină amar? Este posibil pentru că trăim într-o lume care trăiește la polul opus de ceea ce Dumnezeu numește Adevărat, iar când vine timpul să fim încercați de acest Cuvânt, aflăm că aceasta este o umblare amară. Amin!

Calea aceasta cere sacrificiu, îți cere să mori față de tine însuși, să înoți împotriva curentului; este o cale care merge împotriva a tot ceea ce se întâmplă în cultura de azi, este o cale amară, iar noi suntem chemați să mergem pe ea. Este dulce în gura noastră, dar când vine vremea să-L digerăm, să devenim una cu El, când trebuie să-L lăsăm să ne schimbe viața, este amar. Acest proces, adică să iei Cuvântul înăuntrul tău și să-L lași să devină una cu tine, este amar.

Câți dintre voi ați experimentat cât este de frumos să auzim Cuvântul, să venim la Mesajul orei despre care știm că este adevărat, iar apoi ați mers afară să le spuneți celor dragi, prietenilor, familiei și v-ați confruntat cu amărăciunea? Vedeți? Primim respingere, separare, dezacord și neînțelegeri pentru că dintr-o dată trebuie să schimbăm lucruri pe care le-am făcut toată viața, iar când începem să le schimbăm, oamenii ne batjocoresc și râd de noi. Sunt oameni pe care i-am iubit și de care ne-am ținut, dar deodată a venit timpul separării, iar acest lucru este amar.

Mulți vor fi curățați, albiți, lămurii și încercați. La deschiderea Pecetilor, la deschiderea deplină a Cuvântului, mulți vor fi curățați, albiți, lămurii și încercați.

În predica „Cuvântul vorbit este Sămânța originală”, fratele Branham a spus:

„Dumnezeu a spus: „Scoate-ți încălțăminte, Moise!” Dacă el l-ar fi răspuns: „Știi, în dimineața aceasta le-am legat puțin cam strâns, Doamne. Îți voi arăta mai mult respect dacă îmi voi scoate pălăria!” nu ar fi mers, pentru că El nu a spus niciodată „pălăria”, ci „încălțăminte”.

Acesta este diavolul care încearcă să altereze Cuvântul, așa cum a făcut cu mama Eva. Fiecare Cuvânt este Adevărul, este exact cum L-a scris Dumnezeu acolo și așa îl cred eu.”

Este adevărat? Cuvântul pe care îl trăim, închinarea pe care o trăim este o plecare jos înaintea Cuvântului lui Dumnezeu, și noi am putut vedea că El nu ne descoperă totul dintr-o dată, deoarece nu L-am putea primi pe tot deodată; ar fi atât de mult și de mare încât nu L-am putea primi pe tot.

Așadar, Dumnezeu ne aduce o descoperire mare, venim în Adevărul orei, începem să umblăm în El, și pe măsură ce înaintăm, auzim ceva care se predică. Și ce facem? Verificăm în Biblie, ascultăm ce a spus fratele Branham și stăm față în față cu Cuvântul lui Dumnezeu. Și în timp ce stăm față în față cu Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să decidem dacă suntem închinători adevărați sau nu. Față în față cu Cuvântul lui Dumnezeu care ne cheamă la o separare, la moarte față de noi înșine, care ne cheamă la o schimbare în viețile noastre, iar noi, ori ne plecăm și mergem în direcția Cuvântului, ori ne întoarcem și mergem în altă direcție. Apoi vom afla că suntem închinători falși și că închinarea noastră nu este acceptată.

Noi suntem pe Calea Vieții.

Dumnezeu are o Cale pe care a croit-o și pe care vrea să ne ducă unde vrea El, dar de-a lungul acestui drum există niște schimbări care trebuie să vină, există niște joncțiuni sau cotituri pe care El le aduce așa cum a făcut-o și pentru Israel, pentru copiii Săi. La acele joncțiuni, El va aduce un Cuvânt, iar acel Cuvânt îi va determina să facă o cotitură, o schimbare. Unii dintre ei au văzut cotitura și au făcut-o, dar alții nu au văzut-o și au continuat să meargă în aceeași direcție, și foarte curând au aflat că nu mai făceau parte din ceea ce făcea Dumnezeu. Închinarea lor nu a mai fost acceptată și ei nu au mai fost închinători adevărați prin simplul motiv că au continuat să facă ceea ce au făcut dintotdeauna. Vedeți? Uneori, putem ieși înafara Planului lui Dumnezeu prin faptul că continuăm să facem ceea ce am făcut dintotdeauna.

Acesta este motivul pentru care biserica a intrat întotdeauna în bucluc.

Când Dumnezeu a făcut o cotitură, iar ea a continuat să meargă mai departe ca până atunci, din cauză că nu s-a întâmplat nimic rău, ei au crezut că totul este bine și au zis: „Încă merg la biserică și sunt cu familia mea.” Dar Dumnezeu lasă întotdeauna un timp de pocăință. El este îndelung răbdător și lasă un timp de pocăință, aducând mereu în memoria noastră lucrul pe care L-a spus, dar problema este că cu cât ajungem mai departe de acea cotitură, cu cât ne îndepărtăm mai mult de ea, cu atât este mai greu să te întorci.

Poate ne gândim: „A trecut un an și nu s-a întâmplat nimic; doi ani, trei ani și nu mi s-a întâmplat nimic, deci totul este bine, totul merge mai departe ca întotdeauna.” Dar apoi am văzut că ei erau înafara Cuvântului lui Dumnezeu, într-o închinare falsă. Închinarea lor nu mai era primită, pentru că noi nu putem aduce închinare decât potrivit Cuvântului. Amin!

De multe ori, Dumnezeu aduce multe ori.

Poate suntem la Cuvânt de patruzeci de ani, dar de multe ori am văzut ceva nou. De multe ori, El ne-a dus într-un loc în care am spus: „Trebuie să mă îmbrac diferit, să-mi aranjez părul diferit, să nu mai fumez...”, dar după aceea, El trece la obiceiurile noastre. Intră în casa noastră și începe să lucreze acolo, iar noi trebuie să facem schimbări cu privire la ceea ce ascultăm, la ce privim, despre ce vorbim, dar apoi intră în gândirea noastră și începe să ne corecteze cu privire la atitudinile noastre rele, la cântirile noastre, la faptul că ne împotrivim Cuvântului Său, că avem resentimente, etc. astfel, El începe să lucreze în inima noastră, de sus până jos. De ce? Pentru că Cuvântul acesta curăță, albește și încearcă, fiindcă Dumnezeu vrea și va avea o Biserică fără pată, fără zbârcitură și fără cusur. Cine va realiza aceasta? Spălarea prin Apa Cuvântului.

Doar pentru că lucrurile pe care le facem au fost în ordine anul trecut, nu înseamnă că sunt în ordine și acum. Faptul că noi am făcut întotdeauna lucrurile așa, nu înseamnă că este bine.

Cum putem sta deoparte de la închinarea adevărată înaintea Cuvântului adevărat al lui Dumnezeu, din pricina a ceva ce nu ne place din Scriptură? A lua Cina înseamnă închinare; spălarea picioarelor înseamnă a aduce închinare; a plăti zeciuiala înseamnă a aduce închinare.

Acest Cuvânt ne duce la statura deplină a lui Isus Hristos, iar când ajungem la această statură deplină, vom fi sută la sută ascultători Cuvântului.

Credem cumva că vom avea parte de răpire dacă ascultăm numai parțial Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu? Aceasta nu se va întâmpla niciodată, pentru că El va avea o Mireasă fără pată sau zbârcitură. De ce este fără pată sau zbârcitură? Pentru că El o spală cu Apa Cuvântului Său, iar închinătorul adevărat se pleacă și spune: „Da, Doamne!”

El va avea o Mireasă fără pată sau zbârcitură, pentru că Ea s-a plecat jos înaintea Cuvântului Său.

Noi nu suntem o denominațiune, nu suntem ca bapțiștii sau metodiștii și nu trecem peste anumite lucruri, ci dacă Dumnezeu ne-a spus ceva, dacă ne-a descoperit ceva prin profetul din ziua de azi, noi ne plecăm jos în ascultare.

Nu vom căuta scuze și nu vom trece pe lângă nimic, ci de îndată ce El ne descoperă ceva, ne vom pleca până jos, pentru că suntem închinători adevărați ai Cuvântului adevărat al lui Dumnezeu.

Închinarea mea nu va merge la Satan, ea nu va merge în altă parte, ci numai la Dumnezeu.

Câți dintre voi, vor să se închine cu adevărat? Cu toții dorim aceasta. Amin.

- **Amin** -